

Con esta fermosa panxoliña felicítalle o ilustre D. Victoriano Taibo as festas do nadal en 1955 ao seu calega Xesús Alonso Montero. Victoriano Taibo foi Membro da Real Academia Galega e antigo mestre da escola de Morgadáns e un dos personaxes ilustres que pasaron polo noso Val Miñor.

Alédate, alma, pois inda que hai neve

arto de lus, sorriso é o camiño,

e se o malvís non canta, a ponla espida

gard'ô o trino que foi nós xemas novas.

Desulladas da lúa desprendéronse,

nun sopire de amor tremolocente,

as farrenas que forman pola altura

pestanexando ledas, porque os mozos

dirmos a panxoliña, e o corazón,

balando levemete, é como un año

no cólo d'un pastor, en dôce oferta.

Non olles cara ô chan i o souto núo,

onde a neve se engorda c'a empurrada.

No boscaxe do ceo, suidade e estrelas,

nun seron de groria, hai niños de amor

sempre a lembrarnos –leda primaveira-

a cantiga da paz p'ra andar soleadas.

Axiña chegaremos -¡alma, alédate!-

Armonias do Nadal

Escrito por Antonio Valverde
Luns, 24 Decembro 2007 08:53

trasvirados de lus e de armonia,
á terra de David c'a enxebre oferta,
neste aremo eternal que por nós chama,
neste balbor de gaitas e de anxos.
Regueiro manseliño.
Imonos, alma, e caian os meus ollos,
como chovisca de suidades ledas,
no bérce humilde de Xesús Meniño.

1955 V. Taibo